

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

3 Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

4 przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Wilda w Poznaniu Aleksandry Łanieckiej

5 po rozpoznaniu w dniu 27 września 2022 r.

sprawy **R. L.**

oskarżonego z art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

6 od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 25 kwietnia 2022 r., sygn. akt VI K 1290/21

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 400 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 692/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 25 kwietnia 2022 r., sygn. akt VI K 1290/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p align="center">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. przepisów art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie stwierdził aby przy wydawaniu zaskarżonego wyroku doszło do naruszenia reguł procesowych w zakresie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Przeciwnie, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego była należyta i uwzględniała w odpowiednim stopniu zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Jak wynika z analizy akt sprawy, Sąd I instancji poddał ocenie wszystkie zgromadzone dowody, wyraźnie zaznaczył, którym dowodom przyznał przymiot wiarygodności a którym cechy tej odmówił oraz podał racjonalne powody takiego ich wartościowania. Przeprowadzona w opisany wyżej sposób weryfikacja dowodów czyniła zadość przepisowi art. 7 kpk.</p> <p>Obrońca w apelacji nieskutecznie podnosił brak obiektywizmu Sądu przy analizie dowodowej,</p>		

subiektywnie wyróżniając przy tym wyjaśnienia nie przyznającego się do popełnienia zarzucanych mu gróźb karalnych oskarżonego. Apelujący zdawał się nie dostrzegać, że relacja oskarżonego nie znajdowała żadnego poparcia w innych dowodach, a poza tym same wyjaśnienia były sprzeczne praktycznie z całym zebrany w tej sprawie materiałem dowodowym. Zgodzić się z apelującym trzeba, że głównym dowodem oskarżenia były zeznania pokrzywdzonej M. W.. Wbrew jednak stanowisku obrony zeznania te były pełnowartościowe, niezmiennie i spójne. Nie stwierdzono aby w relacji pokrzywdzonej znalazły się elementy przejawione, przedstawiające oskarżonego R. L. celowo w niekorzystnym świetle. Zeznania pokrzywdzonej na temat sytuacji na parkingu służbowym z dnia 2 lipca 2021 r. z udziałem oskarżonego nie dawały najmniejszych powodów aby wątpić w prawdziwość jej słów oraz autentyczność obaw przed R. L., który wymachiwał rękami i odgrażał się pozbawieniem jej życia. Był przy tym silnie pobudzony i szedł za nią. Zaznaczyć przy tym trzeba, że przy tym incydencie, oprócz pokrzywdzonej nie było innych osób, które mogłyby potwierdzić faktyczny przebieg zdarzenia. O nim jednak pokrzywdzona „na gorąco” powiadomiła, swojego bezpośredniego przełożonego (lider grupy w V. (...)) D. T., który sam ocenił, że pokrzywdzona była zapłakana, roztrzęsiona. O tym, że sprawa wyglądała poważnie świadczy także decyzja powiadomionego o zajściu szefa zmiany pokrzywdzonej J. G. o zamianie miejsca parkingowego dla niej na bardziej bezpieczne i zadbanie aby dojeżdżała do pracy

z innymi pracownikami. Oczywiście ci dwaj ostatni świadkowie to źródła dowodowe osobowe o charakterze pośrednim jeśli chodzi o przebieg inkryminowanego zdarzenia. Podobnie jak ich zeznania o tym, że M. W. żaliła się w/wym osobom na zachowania byłego partnera wobec niej, że nie chce on dać jej spokoju, nachodzi w miejscu zamieszkania, wyzywa wulgarnie. Taki też charakter przybrały zeznania matki pokrzywdzonej M. W., która poza tym była świadkiem incydentów z udziałem oskarżonego w miejscu zamieszkania pokrzywdzonej. Nie przekonały przy tym Sądu II instancji zarzuty obrońcy co do stronniczości w/wym świadków, które stanowiły wyraz jedynie subiektywnego osądu, bez rzeczowego poparcia. Sama znajomość tych osób z pokrzywdzoną, czy więzi rodzinne, nie są z automatu podstawą do dyskwalifikacji zeznań takich osób. W tym wypadku zaś na podkreślenie zasługuje fakt, że świadkowie wspierający zeznania pokrzywdzonej wywodzili się z różnych środowisk (przełożeni, matka), co jeszcze osłabiało sugestię apelującego. Z powyższych dowodów pośrednich wynikał zatem dodatkowo kontekst sytuacyjny zdarzenia z dnia 2 lipca 2021 r., w którym pokrzywdzona została zaskoczona obecnością oskarżonego, bała się jego zachowań i nie życzyła sobie kontaktu z nim. Obrona nie przekonała przy tym Sądu odwoławczego do zgłoszonej tezy o nie dających się logicznie wytłumaczyć rozbieżnościach w zeznaniach świadków D. T. i J. G. z postępowania przygotowawczego i z rozprawy. Obaj świadkowie przed sądem nie pamiętali już bardzo szczegółowo relacji M. W. na

temat zachowania oskarżonego w dniu 2 lipca 2021 r., co z uwagi na upływ czasu było zupełnie zrozumiałe i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Apelujący pominął przy tym, że świadkowie ci w całości podtrzymali przypominane im zeznania z postępowania przygotowawczego, które korelowały ze sobą wzajemnie oraz były zgodne z zeznaniami pokrzywdzonej M. W.. Mając powyższe na uwadze należało stwierdzić, że zgromadzono wystarczającą pulę dowodów potwierdzających wersję pokrzywdzonej i dlatego jej zeznania zasługiwały na pełną wiarygodność. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku daje również w tej mierze kategorię i jasną odpowiedź.

Ponadto, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że w rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednio szerokim spektrum dowodów, które po ich prawidłowym oceniu, były wystarczające dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych. Wbrew zarzutowi apelującego nie wystąpiły zatem żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść R. L.. Wskazać należy, że do naruszenia art. 5 § 2 kpk dochodzi wówczas gdy to organ procesowy napotyka wątpliwości na tle przeprowadzonych materiałów dowodowych, których mimo wszelkich dostępnych metod nie dało się usunąć. Wtedy sąd winien rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonego. Nie chodzi tu natomiast o wątpliwości stron procesu, które należy rozpatrywać jako zastrzeżenia co do wiarygodności konkretnego dowodu, rozstrzygane jedynie na

plaszczynie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., V KK 167/19, Legalis nr 1967625).

Sąd odwoławczy nie uznał również zasadności zarzutu naruszenia pozostałych, wskazanych w apelacji przepisów prawa procesowego (art. 4, 5 § 1 kpk i art. 410 kpk), gdyż nie zostały one bliżej uargumentowane. W rzeczywistości zaś omawiany tu zarzut zasadzał się na odmiennej ocenie zebranego materiału dowodowego (art. 7 kpk) i dlatego kontrola instancyjna skupiona była wokół tego zagadnienia. Dodać jedynie na koniec trzeba, że w obszarze spekulacji pozostają wskazania apelującego na temat ważności zeznań osoby, która miałaby spłoszyć oskarżonego i jakoby koniecznym było jej ustalenie i przesłuchanie na okoliczność zachowania oskarżonego. W związku z tym należy przypomnieć, że z akt wynika, iż pokrzywdzona w toku pierwszego przesłuchania w dniu 13 lipca 2021 r. nie była w stanie powiedzieć czy ktoś widział czy słyszał zdarzenie na parkingu, ani nigdzie kategorycznie nie podała, że oskarżony został spłoszony przez pracownika. W tej sytuacji zrozumiałym jest, że organy ścigania nie podejmowały dalszych czynności w celu ustalenia świadków bezpośrednich zdarzenia. Tylko w pisemnym zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa pokrzywdzona dywagowała, że mógł oskarżonego spłoszyć jakiś pracownik bo sprawca zawrócił udając się na koniec parkingu. Powyższe okoliczności nie umniejszały w

<p>żadnym razie wiarygodności M. W., a zastrzeżenia obrońcy w tym zakresie były nieuzasadnione. Ponadto skarżący bez żadnych podstaw dowodowych założył, że na parkingu w czasie inkryminowanego zajścia znajdowała się spora liczba pracowników przybywających na zmianę na godz. 14.00. W tym temacie nie wypowiedział się nawet podsądny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania .</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na polemiczny i jednostronny charakter zarzutu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na rozstrzygnięcie, polegający na przyjęciu, że oskarżony w dniu 2 lipca 2021 r. w miejscowości J. groził M. W. pozbawieniem jej życia i zdrowia, a groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, podczas gdy zgodnie ze stanem faktycznym oskarżony w ww. dniu nie kierował w stronę pokrzywdzonej żadnych słów, które mogą zostać uznane za groźby pozbawienia życia bądź zdrowia i tym samym wzbudzać w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	pokrzywdzonej jakiegokolwiek obawy ich spełnienia.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Konstruując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie można zapominać, że tego typu zarzut nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanyymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd przy tej czynności. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błędności rozumowania i wnioskowania), czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 14/22, Legalis nr 2714796).</p> <p>Tymczasem apelujący podnosząc przedmiotowy zarzut nie wykazał</p>		

żadnych uchybień po stronie organu meriti w zakresie zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przedmiotowy zarzut jest w istocie powtórzeniem zarzutu błędnej oceny dowodów, o którym wypowiedziano się przy rozstrzygnięciu zarzutu naruszenia art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk. Dla zaakcentowania wskazać trzeba, że wbrew stanowisku obrońcy, zgromadzone w sprawie, poprawnie zweryfikowane przez Sąd Rejonowy pod kątem ich wiarygodności dowody dawały podstawy do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za czyn kwalifikowany z art. 190 § 1 kk popełniony na szkodę M. W.. Szczegółowe i niezmiennie wskazania pokrzywdzonej, świadków D. T. i J. G. oraz M. W. zezwalały na niebudzące wątpliwości ustalenie, że R. L. groził pozbawieniem życia byłej partnerce M. W..

Nie sposób było za obrońcą czynić rozważań na temat ustaleń, których Sąd Rejonowy nie poczynił, a mianowicie zachowania R. L. w dniu 2 lipca 2021 r. wedle jego relacji, tj. że nie kierował on w kierunku pokrzywdzonej żadnych słów, które mogłyby zostać uznane za groźbę karalną.

Warto w tym miejscu przypomnieć, iż uzasadniona obawa, w konstrukcji przepisu art. 190 § 1 kk, jest tym elementem, który pozwala ująć i zweryfikować, czy subiektywne odczucie obawy pokrzywdzonego, co do spełnienia groźby, miało obiektywne, tj. uzasadnione, podstawy. Nie wystarczy zatem to, że pokrzywdzony oświadczy, iż obawiał się spełnienia groźby, a konieczne jest dokonanie oceny, czy jego przekonanie

miało obiektywne podstawy w ustalonych okolicznościach. Innymi słowy istotą groźby bezprawnej jest to, że wzbudza ona u adresata uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona. Ocena jej wystąpienia musi uwzględniać kryteria obiektywne i subiektywne. W tym ostatnim zakresie miarodajne są odczucia pokrzywdzonego, których rozważenie wymaga odwołania się m.in. do jego osobowości, stanu psychiki, czy intelektu. Nie jest wymagane, by adresat groźby miał pewność, był przekonany, że zapowiadane zdarzenie faktycznie nastąpi. Wystarczy, że jedynie przewiduje, iż groźba może się urzeczywistnić, że liczy się z taką możliwością. Stopień obawy u adresata groźby, równoznaczny z zaistnieniem znamienia skutku przestępstwa określonego w art. 190 § 1 kk, jest niższy od przekonania o pewności zrealizowania zapowiedzianej groźby. Zostaje on osiągnięty wtedy, gdy zagrożony przewiduje, że groźba może się urzeczywistnić, a więc że nastąpienie zapowiadanego zdarzenia jest realne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2020 r., sygn. akt III KK 602/19, Legalis nr 2500651; wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 22 lutego 2019 r., sygn. akt IV Ka 51/19, Legalis nr 2165306). Dla realizacji znamion przestępstwa z art. 190 § 1 kk nie jest wymagane, aby sprawca miał rzeczywiście zamiar wykonać groźbę lub by podjął jakiegokolwiek działania zmierzające do natychmiastowego spełnienia swój groźby (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2017 r., III KK 251/17, Legalis nr 1704945).

Uwzględniając powyższe kryteria w realiach niniejszej sprawy

<p>Sąd Okręgowy za należyte uznał ustalenie Sądu Rejonowego poczynione na podstawie zeznań M. W., że grożenie przez oskarżonego pokrzywdzonej słownie, że „ją zajebie, znajdzie, dojedzie, wie gdzie mieszka” wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 kk. Przy czym należało tu uwzględnić okoliczności temu towarzyszące, tj. że oskarżony pojawił się nagle przed miejscem pracy pokrzywdzonej, był przy tym pobudzony, wymachiwał rękami, wulgarnie ją wyzywał, szedł za nią w kierunku wejścia do zakładu pracy. Zachowanie oskarżonego zatem mogło i zostało przez pokrzywdzoną odebrane jako groźba i wzbudziło u niej uzasadnioną obawę spełnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania .</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność zarzutu. obrońca formułując wniosek ewentualny o ponowny proces przed Sądem I instancji, nie przedstawił ku temu żadnych podstaw faktycznych ani proceduralnych.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

3.3.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 190 § 1 kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że swoim zachowaniem oskarżony zrealizował znamiona przestępstwa stypizowanego w przywołanym przepisie, w sytuacji gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego przeczy ustaleniom Sądu I instancji jakoby oskarżony popełnić miał przypisane mu przestępstwo, w sytuacji gdy z okoliczności sprawy fakt ten w żaden sposób nie wynikał.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Konstruując zarzut obrazy prawa materialnego nie można zapominać, że taki zarzut polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można mówić więc o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2020 r., sygn. akt V KK 349/20, Legalis nr 2486170). Tymczasem skarżący poprzez omówiony zarzut ponownie starał się podważyć poprawność oceny dowodów i ustaleń faktycznych poczynionych przez organ meriti potwierdzających zasadność zarzutu grożenia M. W. przez oskarżonego pozbawieniem życia, których spełnienia w/wym realnie się obawiała. Sąd I instancji w uzasadnieniu konkretnie</p>		

<p>też podał okoliczności świadczące o zobiektywizowanym charakterze tych obaw. Zostały więc wyczerpane absolutnie wszystkie znamiona tego typu przestępstwa. Skoro oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 kk kk oczekiwane było przypisanie mu odpowiedzialności karnej za ten czyn i wydanie wyroku skazującego. Przeciwnie zaś stanowisko apelującego po raz kolejny opierało się tylko i wyłącznie o tę część wyjaśnień R. L., która została odrzucona jako niewiarygodna w procesie oceny materiału dowodowego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania .</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność zarzutu. obrońca formułując wniosek ewentualny o ponowny proces przed Sądem I instancji, nie przedstawił ku temu żadnych podstaw faktycznych ani proceduralnych.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd II instancji ocenił przy tym, że również orzeczenie o karze i środku karnym jest wyważone, sprawiedliwe i nie razi surowością.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty sądowe na rzecz Skarbu

Państwa. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.

Mając na względzie powyższe zasady orzekania o kosztach, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w łącznej kwocie 50 zł. Na podaną kwotę składały się: ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w wysokości 20 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym; Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.) oraz opłata w wysokości 30 zł za wydanie informacji o oskarżonym z Krajowego Rejestru Karnego (§ 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego; Dz. U. z 2014 r. poz. 861). Natomiast na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) została mu wymierzona opłata za II instancję w kwocie 400 zł. Sąd Okręgowy nie dostrzegł w tym przypadku podstaw do odstąpienia od zasady obciążania kosztami sądowymi strony, której środek odwoławczy nie został uwzględniony.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak